

Xavier Serrat i Brustenga (Barcelona, 1979) prepara un poemari que no sap quan acabarà ni com serà. Potser parlarà del bosc, potser el farà tot rimat, potser tindrà un toc elegíac, potser sí. Sí, va, Xavier Serrat i Brustenga prepara un poemari que no sap quan acabarà. Va!

BRAÇADES

Abraçades apressades,
abraçades abrاندades,
alabades, avalades.
Abraçades aclamades.

Aplegades a ballades,
agafades a balades.
Aferrades assajades.

Assetjades, assaltades
a pelades, a cremades,
a camades. Abnegades.

A bagasses, a calçasses.
Abraçades avesades
a besades, abraçades!

Atacades acatades,
anhelades alenades
i arracades arrancades.

Abraçades a talaies.

Abraçades-abraçades.
I abraçades adreçades
a passades abraçades.

Abraçades amagades,
arranjades, agregades
i al·legades a gatades.

Apel·lades a arengades:
assaltades a flassades
amarades, assecades.

Apamades, acetades,
abraçades afectades,
allargades, amargades.

Abraçades apagades,

Xavier Serrat i Bustenga

abraçades a mesades,
aparcades, aplacades,
abraçades acabades.

I
Home só, s'encomana ma paüra.
La dels altres cria en mi com un trau
en ma carn de fa temps sense sotura.
Home só, ma aigua corre i fa la frau.

Home só, i és humana ma fretura.
Tot quant visc me diu que só fet esclau,
tot quant vull és quimera i desmesura,
que home só, i no roc, ni flor, ni au.

II
Si així só, ma natura no és divina,
moriré com qualsevol home mor
i viuré de manera sibil·lina
amatent als batecs eternals del cor,
testimoni valent que amb lletra fina
els anota per demà –i em faré d'or.

AUTORETRAT FOTETA

Em foto una amfeta
i em foto a poeta.

I com una moto,
em foto una foto:
m'escric en negreta
en pàgina neta.

Però en el full roto,
reboto i exploto.
I ja no tinc meta,
que el món amb mi peta.

L'univers esgotó,
de tot me'n refoto,
perdent la xaveta
de l'A a la Z!